

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně: **O. M.**, zast. JUDr. Jiřím Všeťkou, advokátem se sídlem Orlická 163, 500 03 Hradec Králové proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2011 čj. OAM-595/VL-18-ZA14-2009, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Jiřího Všeťky s e u r č u j e částkou 11.520,- Kč. Částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozhodnutí na účet advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně dne 15. 10. 2009 požádala Českou republiku o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že z Arménie vycestoval v prosinci 2008 pro potíže s úřady a policií a to v souvislosti se svým politickým postojem týkajícím se zejména osoby prezidenta Arménské republiky. S ohledem na původ své rodiny mající kořeny v Ázerbajdžánu projevovala sympatie k prezidentskému kandidátovi Ter-Petrosjanovi, který nakonec nebyl ve volbách úspěšný, účastnila se řady demonstrací a rovněž tak byla účastna v politické straně Orinats Jerkir. Z popsaných důvodů byla nucena opustit zaměstnání a následně z obavy o život rovněž Arménii. Do země se vrátit nemůže, jelikož má informace, že je o její osobu i nadále zájem státních orgánů. Žalovaný vyhodnotil přednesené informace na pozadí zpráv o Arménii, které k případu shromáždil a rozhodl tak, že žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu), neudělil.

Ta ve včasné žalobě namítla pochybení správního orgánu, které mělo za následek nesprávné rozhodnutí o její žádosti. Žalovanému vytýkala nesprávné vyhodnocení nebezpečí, které jí v Arménii hrozilo a o němž lze předpokládat, že by pokračovalo v případě jejího návratu. Svůj „odůvodněný strach z pronásledování“ opírala o své neskrývané sympatie k osobě prezidentského kandidáta Ter-Petrosjana, své politické aktivity v souvislosti s členstvím v politické straně a prezentaci názorů opakovanými účastmi na protestních akcích. Daná situace se vyhrotila tím, že byla nucena opustit zaměstnání, následně byla opakovaně napadána a obtěžována, a protože se obávala o svůj život, ze země odešla. Za dané situace došlo k naplnění podmínek ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, když svými projevy se řadí k sociální skupině.

Díleč nepřesnosti ve svých přednesech přičítala způsobu a osobě tlumočníka, když jeho osobu označila za nedostatečně kvalifikovanou. Tvrdila vzájemná nedorozumění v průběhu tlumočení a vyslovila pochybnost, zda-li byl tlumočník schopen plně porozumět jejímu příběhu. Možnost zpětného přetlumočení průběhu řízení jí nabídnuta nebyla. Namítla, že jí přednesené informace mohly být v důsledku špatného tlumočení znehodnoceny. Bezproblémové vycestování ze země či prodloužení platnosti cestovního dokladu samo o sobě nemůže znamenat, že žalobkyni přednesený příběh není pravdivý.

Rovněž vyslovila přesvědčení, že v jejím konkrétním případě jsou naplněny podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14a zákona o azylu. V tomto směru poukázala na své zdravotní problémy (vysoký krevní tlak, trombóza), kdy léčba v Arménii nebude pro její osobu na potřebné úrovni a v této souvislosti by jí mohla hrozit vážná újma.

Konečně namítla, že se správní orgán neřídil zásadou materiální pravdy. Informace pro řízení shromážděné pokládala za neúplné s tím, že řízení mělo být doplněno výsledky i jiných žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří by mohli situaci

v Arménii objasnit. Trvala na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v reakci na žalobu s datem 28. listopadu 2011 shrnul námitky v žalobě uvedené a připojil své stanovisko v tom směru, že neprokazují žádné konkrétní pochybení na straně žalovaného. Obsah žaloby, která se věnuje toliko převyprávění a další úpravě příběhu žalobkyně jen posílilo přesvědčení žalovaného o účelovosti podané žádosti s cílem legalizovat pobyt na území České republiky. K obsáhlé námitce do osoby tlumočnicka a způsobu tlumočení správní orgán zdůraznil, že žalobkyně si po celou dobu správního řízení na průběh pohovorů ve vztahu k osobě tlumočnicka neztěžovala. Tvzení žalobkyně o její příslušnosti k sociální skupině označil za námitku nespecifikovanou, neboť z ní nelze vysledovat, jakou skupinu osob má žalobkyně na mysli či které sociální skupiny se cítí být součástí. V podrobnostech odkázal na obsah přezkoumávaného rozhodnutí, které se žádosti žalobkyně podrobně věnovalo ze všech azylově relevantních důvodů. Informace k případu shromážděné pak poskytují dostatečný podklad pro závěr o fakticky možném a bezpečném návratu žalobkyně do země. Rozhodnutí bylo dle přesvědčení správního orgánu vydáno v souladu se zákonem, obavy žalobkyně neshledal opodstatněnými a trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu za přítomnosti obou účastníků a tlumočnicka arménského jazyka Ing. Chanbekjana Sanasara. V mezích vytčených žalobními body poté napadeného rozhodnutí přezkoumal (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V této fázi odůvodnění svého rozhodnutí považuje krajský soud za poměrně zásadní - a pro další objasnění závěrů svého rozhodnutí podstatné – zabývat se námitkou nesprávného tlumočení, které žalobkyně věnovala značnou část své žaloby a ze které následně odvozuje nesprávný závěr žalovaného o účelovosti a nevěrohodnosti jí podané žádosti. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že při sepisu žádosti byla přítomna tlumočnice arménského jazyka Mgr. Lusine Galstjanová. Při pohovorech konaných ve dnech 23. 11. 2009 a 18. 5. 2011 byl tlumočnickem ustanoven Ing. Chanbekjan Sanasar. Lze přisvědčit tvrzení správního orgánu, že jak v průběhu pohovorů, tak v průběhu celého správního řízení od žalobkyně neobdržel žádný projev nesouhlasu s osobou tlumočnicka. Krajský soud ustanovil tutéž osobu jako tlumočnicka pro řízení před soudem. Zástupce žalobkyně obdržel usnesení o ustanovení tlumočnicka již dne 19. 1. 2012, do doby projednání věci však žádnou námitku do osoby tohoto konkrétního tlumočnicka neobdržel. Při jednání konaném dne 11. 4. 2012 byla osobně přítomna žalobkyně i uvedený tlumočnick. Krajský soud by tak nejpozději v tento den očekával, s ohledem na jí vznesené námitky do tlumočení, že Ing. Sanasara pozná (osobně se setkali dvakrát v průběhu konání pohovorů před žalovaným) a bude reagovat. Protože se tak nestalo, krajský soud se v průběhu řízení opakovaně dotazem na žalobkyni ujišťoval, zda-li jednání neprovázejí komunikační problémy a opakovaně byl ujištěn, že v tomto

směru je vše v pořádku. Krajský soud stejně tak jako žalobkyně znal důvody, pro které správní orgán žádosti o mezinárodní ochranu nevyhověl a tím hlavním byla nevěrohodnost příběhu žalobkyně předestřené. Ta se následně žalobou pokoušela nesrovnalosti přičíst na vrub nesprávného tlumočení, leč fakta popsána v tomto odstavci a celý průběh řízení před soudem poskytl důkaz opaku. Krajský soud si totiž sám mohl učinit představu o vzájemné komunikaci žalobkyně a tlumočnicka a musí bez jakýchkoli pochybností konstatovat, že k žádným komunikačním problémům po celou dobu řízení nedošlo. Tento rozbor jedné ze žalobních námitek provedl v této části odůvodnění svého rozhodnutí proto, aby bylo zřejmé, že při hodnocení přednesů žalobkyně učiněných před správním orgánem nemá o objektivitě zaznamenaných faktů s ohledem na výše uvedené žádné pochybnosti. Bylo proto zcela legitimní, aby správní orgán z informací žalobkyně sdělených vycházel a posuzoval je jako její příběh. Stejně tak bude následně postupovat i krajský soud.

V průběhu řízení žalobkyně setrvala na svých přednesech. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že se léčí se srdcem, vysokým krevním tlakem a varixy dolních končetin, což doložila lékařskou zprávou. Vysvětlila, že žádost o mezinárodní ochranu podala po uplynutí deseti měsíců od příchodu proto, aby nebylo zjištěno, kde se nachází. Na žalobě setrvala s tím, že pokud o ní nebude rozhodnuto kladně, bude se domáhat stejnou žádostí u jiného členského státu Evropské unie. Žalovaný odkázal na obsah správního řízení a odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Při jednání nedošlo ke změně procesních postojů stran sporu, soudu nebyly činěny další návrhy na doplnění dokazování.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu udělí azyl, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) je zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Při rozhodování o žádosti samotného žalobce vycházel správní orgán z informací poskytnutých žalobkyní v žádosti ze dne 15. 10. 2009 doplněných v pohovorech konaných dne 23. 11. 2009 a 18. 5. 2011. Dokazování doplnil souborem informací hodnotících situaci v Arménii s přihlédnutím k obsahu informací uváděných žalobkyní. Jednalo se o standardní zprávy z obvyklých informačních zdrojů, které zachycovaly situaci v otázce dodržování lidských práv a svobod v Arménii, včetně otázky návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu – konkrétně správní orgán disponoval Zprávou Ministerstva zahraničí USA o

dodržování lidských práv v Arménii v roce 2009 z 11. března 2010, vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 124799/2010-LPTP ze dne 15. prosince 2010 – ta mimo jiné obsahuje odpovědi na otázky týkající se postavení odmítnutých žadatelů o mezinárodní ochranu či možnost stížnosti na nezákonný postup policie či jiných bezpečnostních složek státu. Soubor informací doplnil o aktuální situaci v Arménii dle databáze ČTK.

Řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází z poměrně jednoduchého principu – žadatel předloží své konkrétní důvody, pro které žádá o pomoc cizí stát, doloží k žádosti důkazy – má-li k dispozici a správní orgán vyhodnotí reálnost, pravdivost a věrohodnost příběhu na pozadí informací o konkrétní zemi. V přezkumném řízení soudním je v řízeních o udělení mezinárodní ochrany pevně ustálený názor na požadavek věrohodnosti, logičnosti a přesvědčivosti výpovědi předkládaných žadateli a to tím více za situace, kdy nejsou dotyční schopni svá tvrzení doložit konkrétními důkazy. Krajský soud proto ve svých rozsudcích při respektování judikatury Nejvyššího správního soudu v Brně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40) opakovaně zdůrazňuje, že *„pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě daný případ, když ve výpovědích žalobce byly zjištěny zásadní a výše zaznamenané nesrovnalosti.“*

Za situace, kdy žalobkyně nepředložila soudu (krom lékařských zpráv) žádné konkrétní důkazy, považuje soud za potřebné alespoň stručně zaznamenat nejzásadnější přednesy učiněné žalobkyní v průběhu řízení před správním orgánem. Žalobkyně tvrdila, že je státní příslušnicí Arménské republiky, arménské národnosti a pravoslavného vyznání. Absolvovala střední školu a trpí oběhovými problémy včetně vysokého krevního tlaku. Uvedla, že předkové zanechali majetek v oblasti Nachičevan (Ázerbajdžán), problém se netýkal pouze její rodiny a žalobkyně usilovala o jeho navrácení. Situace se zkomplikovala tím, že v prezidentských volbách v roce 2008 zvítězil Serž Sarkisjan nad Ter-Petrosyanem – ten by byl dle přesvědčení žalobkyně ochotný se do daného problému vložit. Žalobkyně zmiňovala svoji politickou angažovanost spočívající v jejím členství v politické straně Orinats

Jerkir, jejichž mítinků se účastnila. Posléze uvedla, že již od roku 1992 je členkou Nachičevan Comité (souvislost s majetkem rodiny zanechaným v oblasti Ázerbajdžánu, ze které byli násilně vytlačeni Arménci). Ještě později uvedla, že je registrována ve straně AŽK (Azgajin Žochovrdakan Kusakcutjun, tedy Národní lidová strana). Tvrdila, že pracovala u policie, kde byly známy její sympatie k Ter-Petrosyanovi. To byl důvod, pro který byla donucena podat výpověď ze zdravotních důvodů. Měla se opakovaně účastnit demonstrací, vždy jako řadová účastnice a nikdy nebyla zadržena orgány policie, nebylo proti její osobě vedeno trestní stíhání. Po demonstraci v březnu 2008 jí bylo opakovaně vyhrožováno neznámými osobami v souvislosti s jejími názory, takže z obavy o život zvolila odchod ze země. Nejprve tvrdila, že si na své problémy nikde neztěžovala, posléze v průběhu řízení popsala, jakým způsobem se svými problémy naložila vůči policii, avšak bez výsledku.

V ostatním si krajský soud dovoluje odkázat na obsah podrobně odůvodněného rozhodnutí správního orgánu, který se zabýval všemi podstatnými přednesy žalobkyně a kdy jím zjištěné a následně přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro tento postup našel krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ Krajský soud je přesvědčen, že žalobkyně použila dílčí znalosti o problémech v Arménii a využila je pro svůj konkrétní příběh. Celková nekonzistentnost jejího příběhu, protichůdná tvrzená vztahující se k téže otázce, stupňování jejích potíží, zjevně nesprávné časové údaje, které nebyla schopna přesvědčivě vysvětlit spolu s celkovou nevyvážeností a nesrovnalostmi v jejím příběhu soudu nedovolily její verzi uvěřit. Proti žalobkyni a věrohodnosti jejího příběhu svědčí objasnění žalobní námitky mířící do nesprávného tlumočení, které mělo zkreslit a snížit obsahovou hodnotu jí poskytovaných informací. K této námitce se krajský soud zcela záměrně vyjádřil na základě ověření skutečností již na počátku odůvodnění svého rozhodnutí s tím závěrem, že ji vyhodnotil jako nedůvodnou a zcela jasně účelovou. Komunikační problémy tak nezjistil, a proto nebylo důvodu vycházet z přednesů žalobkyně tak, jak je prezentovala ve správním řízení. Žalobkyně nepředložila krajskému soudu žádné důkazy, které by alespoň částečně dokladovaly pravdivost jejího příběhu. V konkrétním případě tedy neměl krajský soud jinou možnost, stejně tak jako správní orgán, nežli posuzovat a vyhodnotit reálnost, pravdivost a přesvědčivost informací jí samotnou předkládaných. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70 (Ej 549/2008) se uvádí následující: „*Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí*

žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“

Krajský soud při úvahách o věrohodnosti příběhu žalobkyně hodnotil veškeré dostupné informace, které dotýčná v průběhu řízení správnímu orgánu uvedla. Lze poukázat na zcela zjevné, zásadní a žalobkyní uspokojivě nevysvětlené rozpory. Ty se týkaly především jí uváděných členství v různých stranách či hnutích a s tím souvisejících časových údajů o vstupech do těchto stran – podrobně rozebráno v rozhodnutí žalovaného. V prvním pohovoru žalobkyně jasně uvedla, že si na své problémy (především v zaměstnání a následně potíže s výhružkami neznámých osob) nikde neztěžovala, zatímco při druhém pohovoru zcela spontánně na tutéž otázku uvedla, že si na policii ztěžovala v souvislosti s oběma problémy. O udělení mezinárodní ochrany požádala dle svého tvrzení s časovou prodlevou proto, že o dané možnosti nevěděla, resp. se o ni zajímala, ale bylo jí řečeno, že o azyl požádat nemůže (odpověď na otázku č. 46 v prvním pohovoru). Při jednání krajského soudu naopak uvedla, že o mezinárodní ochranu nepožádala bezprostředně po svém příjezdu do České republiky záměrně a to proto, aby nebylo zjištěno, kde se nachází.

Vzhledem ke skutečnostem popsaným v tomto odůvodnění i krajský soud uzavřel, že příběh žalobkyně předestřený správnímu orgánu je příběhem – s ohledem na rozpory ve zcela zásadních časově-faktických údajích - účelově vymyšleným. Skutečnosti, pro které žalobkyně z Arménie odešla a které jí přivedly do řízení o udělení mezinárodní ochrany, se soudu nepodařilo rozkrýt. Je nicméně přesvědčen, že předložená verze příběhu je z výše vysvětlených důvodů smyšlená a za dané situace nezakládá možnost udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Pokud správní orgán dospěl k závěru, že v případě žalobkyně neshledal azylově-relevantní důvody, pak se krajský soud k tomuto závěru přiklání. Správní řízení probíhalo ze strany žalovaného korektně, informace o zemi původu s přihlédnutím k celkově nevěrohodnému příběhu žalobkyně umožnily odpověď na všechny potřebné otázky pro objektivní rozhodnutí. Byl-li vstup žalobkyně veden potřebou legalizovat si pobyt na území České republiky, pak k tomuto účelu měla využít zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Stejně tak krajský soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že by měla být součástí sociální skupiny. V tomto směru neuvedla v žalobě žádnou bližší specifikaci a nebylo možné usoudit, do jaké sociální skupiny a pro jaké důvody má patřit. Podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 2. 1997, čj. 6 A 516/95-26 se "*Sociální skupina*" ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb. o uprchlících se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. Příslušnost k ní se stává důvodem pronásledování zpravidla tehdy, když její politická názorová orientace, minulost nebo hospodářská činnost jejich členů či samotná její existence jsou považovány za překážku politice

vlády, když taková skupina není považována za loajální vůči státu či jeho exekutivě. U osob, které nespojuje jejich postavení ve společnosti, ale pouze příbuzenský vztah, nelze o sociální skupině hovořit.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. V smyslu obsahu § 13 zákona o azylu nebyla v daném případě žádná tvrzení ze strany žalobkyně činěna. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotné žalobkyně, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Je pravdou, že žalobkyně poukázala na své zdravotní problémy, nicméně charakter onemocnění, tj. obvyklé civilizační choroby, rozhodně nelze považovat za důvod pro udělení tak mimořádné ochrany, kterou je humanitární azyl. Žalobkyní předložené lékařské zprávy nevypovídají o život ohrožujícím onemocnění, operace varixů dolních končetin je rovněž vcelku běžným chirurgickým zákrokem. Nebylo tak ani v řízení před krajským soudem prokázáno, že by se u žalobkyně jednalo o tak vážné a život ohrožující onemocnění, které by z důvodů předvídaných v ust. § 14 zákona o azylu umožnily kladné rozhodnutí správního orgánu o udělení humanitárního azylu. Lze rovněž poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 či o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, ve kterém se uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Při posuzování otázky naplnění důvodů pro možnost udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak předpokládá ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, správní orgán zkoumal, zda-li žalobce nesplňuje důvody pro udělení této ochrany. Obsah ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu v sobě prakticky zahrnuje dřívější úpravu spočívající v tzv. překážce vycestování. V této úvaze vyšel správní orgán jak z informací žalobce, tak

zejména z již výše zmiňovaných zpráv. Ani v tomto závěru neshledává krajský soud žalobní námitku důvodnou. Negativní rozhodnutí žalovaný opřel o konkrétní cíleně se vztahující informace k tvrzeným obavám žalobkyně. Informace MZV České republiky ze 15. prosince 2010 poskytuje záruky pro zjištění, že návratem žalobkyně do země původu nebude porušena zásada non-refoulement. Navíc v Jerevanu žije i nadále jedna z dcer žalobkyně, která by jí mohla event. poskytnout pomoc. V ostatním by krajský soud i v při posouzení této otázky toliko opakoval odůvodnění žalovaného. Závěr správního orgánu, že žalobce nesplňuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak umožňuje ust. § 14a zákona o azylu, krajský soud podporuje a tento závěr opírá o rozbor případu žalobkyně ve vztahu k informacím o zemi původu tak, jak již zachytil v tomto odůvodnění. Tvrzení ve smyslu § 14b zákona o azylu činěna nebyla.

Po celkovém zhodnocení příběhu žalobkyně s přihlédnutím k situace v zemi původu krajský soud uzavřel, že správní orgán posoudil příběh žalobkyně z hlediska taxativně zákonem vymezených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či formou doplňkové ochrany způsobem naprosto zákonným. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla v žalobě takové skutečnosti, které by závěr rozhodnutí žalovaného zpochybnil, dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ustanovený advokát požadoval odměnu za čtyři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Jednalo se o převzetí a přípravu zastoupení, písemné podání soudu – doplnění žaloby, účast při jednání soudu a nahlížení a studium správního spisu. Krajský soud tak ustanovenému advokátu přiznal odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 2.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d), g) odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 4 x 300,- Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 9.600,- Kč. Současně jako plátce daně z přidané hodnoty požadoval navýšení odměny o 20%, což z požadované částky činilo 1.920,-Kč. Celková účtovaná a soudem důvodně přiznaná odměna činí 11.520,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátem vymíněný.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. dubna 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně